

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΘ

ΑΡΙΘ. 8

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργυρὰ 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 8
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Επίτιμος διευθυντὴς καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον ἀρχιμ. Καλλ. Δελικάνη. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δεόν ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ (τηλεγραφήματα) — Λόγος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Βάρνης. — Ἐπίσημα ἔγγραφα. — Ταχρίριον κατὰ τῆς συστάσεως Βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου. — Ἐκκλησιαστικά Χρονικά — Νεκρολογία (πρόην Ἀμασείας Ἀνθίμου — γέρον Χαραλάμης Διονυσιάτης. — Δικαστικά ἄγγελοι.

ΤΑ ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΓΗ

Τῇ πρώτῃ τῆς 15 φεβρουαρίου, κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας, ἐξεδώκαμεν ἐν ἐκτάκτῳ παρρητήματι τὰ ἑξῆς :

Τὰ κατωτέρω τηλεγραφήματα ζοφερωτάτην παριστῶσι τὴν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ κατάστασιν ἀπαλλάττοντα ἡμᾶς πολλῶν λόγων. Ἐκδίδοντες ἐν παραρτήματι ταῦτα, τάττομεν ἐν τέλει καὶ τὸ πρὸς τὸν μακαριώτατον πρῶην Ἱεροσολύμων κοινὸν τηλεγράφημα τῶν πατριαρχῶν. Ἐπικαλούμεθα δὲ τὴν τῆς κυβερνήσεως σθεναρὰν ἐνέργειαν, διότι μόνῃ αὐτῇ δυνατόν καὶ πρέπει νὰ σωφρονίζῃ πάντας τοὺς ὅπου δὴποτε ἀτακτοῦντας.

Ἐν τηλεγραφῷματι τῆς 13 φεβρουαρίου

(ὥρα 3 1/2 μ. μ.)

πρὸς τὸν ἐπίτροπον τοῦ Παναγίου Τάφου ὁ τοποτηρητὴς πανιερ. Ναζαρέτ ἀγγέλλει ὅτι ἐπιτροπεῖα προκρίτων μωαμεθανῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὸν σοφολογ. μουφτὴν συνέστησε τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ ὡς μέσον καταπαύσεως ἐρεθισμού,

νὰ συλλειτουργήσωσιν οἱ συνοδικοὶ μετὰ τοῦ πρῶην Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως, οὗτος δὲ νὰ δώσῃ παραίτησιν πρὸ τῆς εἰς τὸν ναὸν καθόδου. Οἱ συνοδικοὶ, ἀναπτύξαντες τοὺς ἐμποδίζοντας τὴν τοιαύτην πράξιν λόγους, διεβεβαίωσαν τοὺς ἐπισήμους ἐπισκέπτας ὅτι χαριζόμενοι αὐτοῖς δύνανται « νὰ διευκολύνωσι τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐντοπίων ἐφ' ὅσον δὲν παραβλάπτονται προνόμια, φερμάνια, καθεστῶς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ».

Τὸ τηλεγράφημα ἀγγέλλει συμπλοκὴν τινα τῆς 11 φεβρουαρίου, καθ' ἣν ἐφονεύθησαν τρεῖς καὶ ἐπληρώθησαν τέσσαρες. Ἐνεκα τούτου οἱ ὄχλοι ἐξηγριώθησαν ἀπειλοῦντες σφαγὰς ὁμογενῶν καὶ καταστημάτων λεηλασίας. Ἐπλήγωσαν βαρέως τὸν ἀρχιμ. κ. Ἰάκωβον Ἀρχατζικάκη, ἔθραυσαν τὴν χεῖρα τοῦ γραμματέως κ. Γεωργίου Δεληγιάννη καὶ ἔκακοποίησαν προσκυνητὰς τινάς. Τρομοκρατία βασιλεύει καίτοι πυκνὰς ὁ διοικητὴς ἔταξε φρουράς, ἀλλ' ἡ κατάστασις ἀφόρητος.

Εἰς τὸν ἐκ μέρους τῆς κυβερνητικῆς ἐπιτροπεῖας ἐλθόντα καὶ ζητήσαντα νὰ εὑρεθῇ μέσον τι συμβιβασμοῦ μετὰ τοῦ μακαριωτάτου κ. Δαμιανοῦ οἱ συνοδικοὶ καὶ ἡ ἀδελφότης ἀπήντησαν ὅτι ἡ τῆς Συνόδου ἀπόφασίς ἐστίν οὐσιαστικῶς καὶ κανονικῶς ἀνέκκλητος, καὶ ὅτι ἐὰν ὁ ἔσοχ. διοικητὴς θελήσῃ νὰ λάβῃ μέτρα αὐστηρὰ, ἡ τάξις ἀποκαθίσταται καὶ ἡ ἀφόρητος κατάστασις αἴρεται.

Τὰ πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν τηλεγραφήματα ἔχουσιν οὕτω

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 10 φεβρουαρίου, ὥρα 10 π. μ.

(ἐλήφθη τῇ 14)

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην

Ἡ καθόλου ἐνταῦθα κατάστασις οὐχὶ χείρων, ἀλλὰ παντελῶς ὀλεθρία ἀποβαίνει Πατριαρχεῖν καὶ Ἀδελφότητι. Ἀμφότερα καταστρέψει σπαραγμὸς ἐμφύλιος. Πατριάρχης οὔτε παραιτεῖται καὶ οὔτε φυγεῖν δύναται. Σύμπας λαὸς Παλαιστίνης, χριστιανικὸς καὶ μὴ τοιοῦτος, ἐξηγέρθη κατὰ ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ὡς ἀδίκου, αὐθαιρέτου καὶ ἀξιούσης ἀσκεῖν ἀπολυταρχίαν. Βίος αὐτῆς ἐνταῦθα ἀβίωτος ἔσται, ἂν πρὸς στιγμὴν φανῇ ὑπέρτερος λαός. Ὡς ἀμερόληπτος ὢν καὶ, οὐδέτερος κληρικὸς, καθικετεύω Ὑμ. πεπνυμένην Παναγιότητα συστήσαι εἰρήνευσιν καὶ ὁμόνοιαν διαμαχομένων· ἄλλως θρηνησομεν καὶ θρόνον καὶ πανάγια προσκυνήματα καὶ προγονικοὺς θησαυροὺς (οὓς) πολλοὶ ἐπιβουλεύονται.

ΚΛΕΩΠΑΣ.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 12 φεβρουαρίου, 10 πρωΐας.

(ἐλήφθη τῇ 14)

οἰκουμενικὸν πατριάρχην

καὶ Ἀλεξανδρείας

Γερμανὸς ἱερομόναχος Κρής, ἀρχηγὸς ληστρικῆς συμμορίας, φονεύσας ἐχθρὸς ἐσπέρας τρεῖς ἀραβοφώνους οἰκογενειάρχας καὶ ληστεύσας αὐτοὺς, τρεῖς δὲ ἄλλους πληγώσας, συνελήφθη μεθ' ὅλης αὐτοῦ συμμορίας. Ἀποκαλύψεις ἀναμένονται.

Κληρικός.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, 13 φεβρουαρίου, ὥρα 3, μ. μ.

οἰκουμενικὸν πατριάρχην

καὶ Ἀλεξανδρείας

Ὁρθόδοξον μέλος ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπείας ἀνεχώρησε σήμερον αἰφνιδίως. Πρόεδρος πιάζει Σύνοδον παραδέξασθαι ἀσυζητητὴ 6 αἰτήματα ἰθαγενῶν, χείρονα 13 προτέρων αἰτημάτων, ἀνατρέποντα ἄρδην αὐτὰς βάσεις ἱεράς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ζητεῖ ἔγγραφον συνοδικὴν ἀπάντησιν. Σύνοδος οὐδεμίαν ὑπόσχεσιν δύναται προβῆναι. Ἐνεργήσατε, πληροφορήσατε πρακτέον. Στερούμεθα εἰδήσεών σας. Τοποτηρητὴς ΘΕΟΦΑΝΗΣ.

Τὸ πρὸς τὸν μακαριώτατον κ. Δαμιανὸν ἔχει οὕτω σταλὲν τῆς 14 φεβρουαρίου μετὰ μεσημβρίαν.

Βαθύτατα θλιβόμενοι ἐπὶ στάσει Ὑμετέρας Μακαριότητος μετὰ κανονικὴν παύσιν Αὐτῆς, στάσει συμβαλλούσῃ εἰς δημιουργίαν ἐξελισσομένων ἀνηκούστων καὶ ἀπαισιωτάτων γεγονότων ἐν Ἱεροσολύμοις, δηλοῦμεν ἀπαντητικῶς εἰς τελευταῖον τηλεγράφημα Αὐτῆς τάδε:

Ἱερὰ Σύνοδος ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων κατὰ κανόνας καὶ κανονισμοὺς ὑφισταμένη ἔπαυσεν Αὐτήν. Κατὰ γνώμην δ' ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν δηλοῦμεν ὅτι Ὑμέτερα Μακαριότης ὀφείλει ἀναντιλέκτως ὑποταγῆναι κανονικῶς παύσει Αὐτῆς, ὡς ἀπεδέξατο καὶ πρότερον ἐκλογὴν. Ἄλλως καθίστησιν ἑαυτὴν αὐτοκατάκριτον.

(ὑπ.) Πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

» Ἀλεξανδρείας ΦΩΤΙΟΣ

Δι' ἐκτάκτου παραρτήματος τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 20 φεβρουαρίου κατεστήσαμεν γνωστὰ τάδε:

Εἰς τὸ ὀρθόδοξον δημόσιόν εἰσι γνωστὰ αἱ ἐκ τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ εἰδήσεις τῆς δευτέρας, αἱ ἀγγέλλουσιν τὸν μεταξὺ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου πρώην Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ καὶ τῆς ἀποκηρυξάσης αὐτὸν Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἐπελθόντα συμβιβασμόν.

Τὸν ἐν λόγῳ συμβιβασμόν ἀνήγγειλαν οἱ ἅγιοι συνοδικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Σιών, οἱ ὑπογράφοντες καὶ ἐν τοῖς ἤδη δημοσιευθεῖσι τηλεγραφήμασι Πάντες οἱ τὴν εἰδῆσιν τοῦ συμβιβασμοῦ μαθόντες ὑπέθετον ὅτι παρεισέδυσεν πίεσις ἢ βία, ἢ τι τοιοῦτον, ἀφοῦ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας ὅλως διάφορα ἐξ Ἱεροσολύμων ἀπεστέλλοντο τηλεγραφήματα, πρὸς ταῦτα δ' ἐφαίνετο ἀντιφάσκον τὸ τὸν συμβιβασμόν ἀναγγέλλον. Νεώτερον τηλεγράφημα, ἀποσταλὲν πρὸς τὸν πανιερ. ἀρχιεπίσκοπον Νεαπόλεως κ. Ἀρσένιον, χορηγεῖ πληροφορίαν ἀκριβῆ τῶν λαβόντων χώραν, γενικώτερον μὲν λαλοῦν, ἀλλὰ σαφεῖς δίδον εἰκόνα τῆς ἐκεῖ καταστάσεως.

Τοιοιτοτρόπως οἱ ὑπονοοῦντες πίεσιν καὶ βίαν εὐρίσκονται ἐνώπιον νέας ἀπορίας ἐὰν ἢ δυνατόν νὰ μὲνι μόνιμος καὶ ἀσφαλὴς ὁ συμβιβασμὸς καὶ ἡ συνεργασία, ἢ τοιαύτας ἔχουσα ἀφορμὰς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας φαίνονται ἐνδοιάζουσαι.

Τὸ τηλεγράφημα λαλεῖ σαφῶς, ἔχον οὕτως

Ἱερουσαλὴμ 18 φεβρουαρίου 1909

Ἐνώπιον μαινομένης ἐβδομαδιαίας ἐπαναστάσεως ὄχλου, ἀργαλέου πολέμου, ὑψίστης πίεσεως καὶ ἀπειλῶν διοικητοῦ καὶ προέδρου Ἐπιτροπῆς, καὶ προφανοῦς κινδύνου γενικῆς ἐξοντώσεως, ἐκάμθημεν καὶ προσεχωρήσαμεν ἀκουσίῳ συμβιβασμῷ. Ἐντονώτατα διεμαρτυρήθην διοικητῇ ἐπὶ πρωτακούστῳ πίεσει καὶ ἐκδυσμῷ τῆς συνειδήσεως καὶ διὲν πρὶν ἢ λάβωμεν γνώμην ἀγιωτάτων πατριαρχῶν Εὐρέθημεν ἐνώπιον δύο μεγίστων κακῶν. Συμπιέσαντες δὲ καρδίαν ἡμῶν ἀπεδέχθημεν τὸ μὴ χεῖρον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο σφόδρα δεινόν. Κύριος ὁ Θεὸς σώζοι ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

(ὑπογ.) Ἀδελφὸς ὑμέτερος

(.)

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου κ. Δαμιανοῦ τὸ τὴν συμφιλίωσιν πιστοποιοῦν ἔστι τοῦτο:

Ἱερουσαλὴμ 16 φεβρουαρίου ὥρα 7 μ. μ.

Οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἰωακείμ

Ἀλεξανδρείας Φώτιον

Χάριτι Παναγίου Τάφου ἐπῆλθεν ἀδελφικὴ ἀγάπη

ἡμῶν μετὰ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ Ἀδελφότητος, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ στερέωσιν Ἐκκλησίας Σιών.

Πατριάρχης Δαμιανός. — Πτολεμαῖδος Νίκανδρος. — Ναζαρέτ Θεοφάνης. — Ἰορδάνου Μελέτιος. — Λύδης Νικόδημος. — Φιλαδελφείας Σωφρόνιος. — Κυριακουπόλεως Βασίλειος. — Γάζης Σωφρόνιος. — Μαδάβων Κορνήλιος. — Καμαράσης Παρθένιος. — Ἀρχιεμμανδρίτης Ἰννοκέντιος. — Ἀρχιμ. Γερμανός. — Δραγουμάνος Εὐδωρος. — Ἀρχιμ. Γεράσιμος. — Ἀρχιμ. Γεράσιμος. — Ἀρχιμ. Ἰωσήφ. — Ἀρχιμ. Νικόλαος. — Μ. ἀρχιεπίσκοπος Κλεόπας.

— Ὁ δὲ «Πάνταϊνος» — ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ πατριαρχείου τῆς Ἀλεξανδρείας — ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 φεβρουαρίου γράφει ταῦτα τὰ προσοχῆς ἄξια καὶ συντόμως ἀναγνωστά· ὅτι ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Δαμιανὸς τὴν ἐσπέραν τῆς κυριακῆς ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τοποτηρητὴν, ἐν ᾗ προέτρεπεν εἰς συνδιαλλαγὴν, διὰ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων καὶ διὰ τὸν ἐπικείμενον τῆς Ἐκκλησίας ὀλεθρον, καὶ ὅτι ἡ ἱερὰ Σύνοδος, συσχεψαμένη, ἀπάντησεν ἐγγράφως μὲν, ἀνυπογράφως δὲ, ὅτι ἀδυνατεῖ ν' ἀποδεχθῇ τὴν πρότασιν αὐτοῦ, καθ' ὅσον τὸ ζήτημα ἐξέφυγε τῶν χειρῶν αὐτῆς ἀναμένον τὴν λύσιν παρὰ τῶν ἀγιωτάτων πατριαρχῶν καὶ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως. Αἱ πιέσεις τῆς Ἐπιτροπείας (κυβερνητικῆς) ἐπυκνώθησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ καθ' ἐκάστην ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Ἀγγέλλει δ' ὁ Πάνταϊνος τὴν λήψιν τηλεγραφήματος βεβαιούντος τὴν συμφιλίωσιν τοῦ τε μακαριώτατου πατριαρχοῦ κ. Δαμιανοῦ καὶ τῶν συνοδικῶν μελῶν καὶ τῆς εὐαγοῦς ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΝ Τῇ ΑΓΙΑ ΠΟΛΕΙ συμβᾶσιν, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Βάρνης ἀπήγγειλε λόγον προσοχῆς ἄξιον ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἐν Σταυροδρομίᾳ κατὰ τὴν παρασκευὴν τῆς Ἀ' ἐβδομάδος, ψαλλομένης τῆς πρώτης στάσεως τῶν χαίρετισμῶν τῆς Θεοτόκου. Τοῦ λόγου τούτου τὸ δεύτερον μέρος, τὸ εἰς τὰ ἀγιοταφικὰ ἀναβρόμνον, ἐκδίδομεν ἐν τῷ παρόντι τεύχει.

Μετὰ τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τοῦ αὐτοῦ πατριωτισμοῦ πρέπει καὶ ἡμεῖς νῦν νὰ ὑπερασπίζωμεν τὴν προγονικὴν εὐκλειαν καὶ τὰ κληροδοτηθέντα ἡμῖν παρὰ τῶν εὐσεβῶν προγόνων ἱερὰ τῆς ὀρθοδοξίας κειμήλια, ὅπου ἑλληνικῆς γῆς ταῦτα εὐρίσκονται, καὶ δὴ τὰ τοῦ Παναγίου Τάφου ἱερὰ προσκυνήματα, ἅτινα, ὡς γνωστὸν πᾶσιν ὑμῖν, τὸν ἔσχατον διατρέχουσι κίνδυνον ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις ὡς ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ἀποκηρυχθέντος πατριαρχοῦ καὶ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἐκεῖ ἰθαγενῶν ἀραβοφώνων χριστιανῶν.

Τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια τῆς ὀρθοδοξοῦσης καθόλου Ἐκκλησίας διακατέχει ἱστορικῶς ἡ ἡμετέρα

Ἐκκλησία καὶ ὁ ἑλληνισμὸς ἀπὸ χιλίων ἑξακοσίων περίπου ἐτῶν ἄνευ διακοπῆς καὶ ἀπαρασαλεύτως. Χάριν αὐτῶν ἔχυσεν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ἐδαπάνησεν ἀμύθητα ποσὰ, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχθη νὰ ἀποξενωθῇ αὐτῶν. Συνέβησαν ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῆς μακαρίας Ἑλένης, τῆς εὐσεβοῦς καὶ ἀγίας μητρὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἰδρύσεως ὑπ' αὐτῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῇ ἀγίᾳ Σιών, πολλὰ καὶ μεγάλα γεγονότα· ἐπῆλθον αὐτῇ πολλάκις ἐπιδρομαὶ καὶ λεηλασίαι, ἐπῆλθον πολιορκίαι καὶ ἀλώσεις καὶ καταστροφαί· ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐκπροσωπούμενον ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς ἱερᾶς φάλαγγος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας κατάρθου πάντοτε δυνάμει Θεοῦ νὰ ἐπιπλέῃ τῶν κατακλισμῶν τούτων ὡς ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ καὶ ἐν πάσῃ ἱερᾷ γωνίᾳ τῆς ἀγίας γῆς, ἐν ᾗ τὰ θαυμαστὰ καὶ ἔνδοξα τῆς παλιγγενεσίας ἡμῶν γεγονότα ἐτελεσιουργήθησαν.

Καὶ ὅμως κατόπιν τῆς μακρᾶς ταύτης κυριότητος τῶν ἱερῶν τούτων προσκυνημάτων ἡμῶν, κατόπιν τῆς διὰ τόσων θυσιῶν περιφρουρήσεως αὐτῶν, κατόπιν τῆς διὰ τόσων ὑψηλῶν φερμανίων ἀναγνωρίσεως ἡμῶν ὡς κατόχων καὶ κυρίων καὶ ιδιοκτητῶν αὐτῶν, κατόπιν τῆς ἀπολύτου καὶ ἀποκλειστικῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἡμῶν ταύτης, ἀνίστανται οἱ μέχρι χθὲς ψωμιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑφ' ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐξεγείρονται ὑπ' ἄλλων ὑποκινούμενοι οἱ ἰθαγενεῖς ἀραβοφῶνοι καὶ ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἐκεῖ ἀνωμάλου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, ζητοῦσι νὰ ἀρπάσωσι τὴν ιδιοκτησίαν ἡμῶν, τὴν ἱερὰν παρκαταθήκην τῶν προγόνων καὶ πατέρων ἡμῶν, τὴν ὁποῖαν ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀκεραίαν καὶ ἀλώβητον μεταδώσωμεν αὐτὴν πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Δυστυχῶς ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν, ἡ ὁποία ὤφειλε καθήκοντως νὰ περιφρουρήσῃ καὶ ἀσφαλίσῃ τὴν ἀτομικὴν ιδιοκτησίαν, τὴν περιουσίαν τῆς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἤτοι τὴν περιουσίαν τῆς ἀπανταχοῦ ὁμογενείας ἡμῶν, τηρεῖ στάσιν παθητικὴν, καὶ λησμονοῦσα τὸ καθήκον αὐτῆς, παρέχει οὕτω καιρὸν εἰς τοὺς ξένους καὶ ἄρπαγας εἰς τὴν διαρπαγὴν τῆς περιουσίας ἡμῶν.

Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἐξίσου μετὰ τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐνδιαφερόμενοι, ἡμεῖς οἱ ἀπανταχοῦ τῆς ἑλληνίδος γῆς συνεπικουροῦντες, ἡμεῖς οἱ ιδιοκτῆται, οἱ δικαιοῦχοι, οἱ κληρονόμοι, θὰ μείνωμεν ἀπαθείς θεαταὶ τῆς ληστρικῶς ἀρπαζομένης ἑθνικῆς ἡμῶν περιουσίας, θὰ μείνωμεν ἀνάλητοι πρὸ τῶν καταπατουμένων ἡμῶν ἱερῶν δικαίων ἢ θὰ

ρήξωμεν κραυγὴν διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς ἄρχοντας, κραυγὴν φόβου ἐμποιοῦσαν πρὸς τοὺς ἄρπαγας, καὶ φωνὴν οἴκτου καὶ συμπαθείας, φωνὴν ὅλον τὸν ἔθνικὸν πόνον τῆς καρδίας ἡμῶν ἐκφράζουσιν, φωνὴν διάτορον, συμμετοχὴν καὶ συναντίληψιν ἐξαγγέλλουσιν πρὸς τοὺς σθεναρῶς ἀγωνιζομένους καὶ τὸν ἔσχατον διατρέχοντα κίνδυνον ἀδελφούς τοῦ Παναγίου Τάφου, διότι ἀνθίστανται πρὸς πάντας μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ εἰς οὐδὲν λογίζονται τὸν ἐπικρεμάμενον προσωπικὸν κίνδυνον πρὸ τῆς διατηρήσεως τῶν προγονικῶν κειμηλίων τῆς πατρώας εὐσεβείας;

Καιρὸς νὰ ἐξυπνήσωμεν ἀδελφοί! εἶναι καιρὸς νὰ ἀποτινάξωμεν τὴν νάρκην ἡμῶν· εἶναι καιρὸς νὰ διανοιῶμεν τοὺς ὀφθαλμούς· καιρὸς νὰ ἀνασυνταχθῶμεν καὶ ἀνασυγκροτηθῶμεν, ὅτι ἄγὼν πρόκειται ἡμῖν καὶ δὴ ὁ περὶ τῶν ὅλων· εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιδείξωμεν οἱ ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ κρατοῦντας καὶ πρὸς τοὺς ὑποθάλλοντας καὶ ὑπεδαυλίζοντας ἐκ τῶν παρασκηνίων τὴν στάσιν, ἐντὸς τῶν ὁρίων πάντοτε τοῦ νόμου καὶ τῶν ἐξασφαλίζοντων τὰ δίκαια ἡμῶν ὑψηλῶν φερμανίων Σουλτάνων καὶ κατακτητῶν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅτι ὁ ὀρθόδοξος ἑλληνισμὸς σύσσωμος ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἐν τῷ Παναγίῳ Τάφῳ συμβαίνοντα, ὅτι παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὰ ἐκεῖ διενεργούμενα, καὶ εἶναι ἔτοιμος καὶ πρόθυμος νὰ προασπίσῃ τὰ συλούμενα αὐτοῦ ἱερὰ διὰ πάσης θυσίας, διὰ παντὸς μέσου καὶ τρόπου μὴ φειδόμενος μήτε χρήματος, μήτε αἵματος· ἡ ὅλη ἱστορία του ἄλλως τε εἶναι αἰμοβαφής καὶ αἱ ἐνδοξότεραι σελίδες αὐτοῦ εἶναι αἱ μᾶλλον αἱματηραὶ, αἱ μᾶλλον μαρτυρικαί.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ λοιπὸν ἔστω τό γε νῦν τὸ κέντρον τῶν σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν ἡμῶν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔστω ἡ συγκινοῦσα καὶ συναρπάζουσα ἡμᾶς κατὰ τὰς ἱστορικὰς αὐτῆς ταύτας ἡμέρας. Μὴ λησμονῶμεν τὸν Πανάγιον Τάφον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα. Ἰδοὺ ἡ μόνη σύττασις τὴν ὁποίαν ἀπευθύνω κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν πρὸς πάντα πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον τῇ Ἐκκλησίᾳ χριστιανόν. Καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ λησμονήσωμεν τὴν κοίτιδα τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν Βηθλεὲμ, τὴν Ἱερουσαλὴμ, τὴν ἁγίαν καθίλου Γῆν; Εἶναι δυνατόν νὰ κατασιγίσωμεν τὰ ἱερὰ συναισθήματα τῆς καρδίας ἡμῶν, τὰ ὁποῖα ἐνεφυτεύθησαν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ λίκνου, πρὸς τὰς ἱερὰς ἐκεῖνας σκηνογραφίας τῆς προγονικῆς δόξης καὶ εὐσεβείας τῆς ἁγίας πόλεως; Εἶναι δυνατόν νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἁγίαν Σιών, τὸ σεπτὸν Σπήλαιον, τὴν χάριν τοῦ Ἰορδάνου, τὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, τὸν θεῖον Γολγοθᾶν, τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Οἱ παλαιοὶ ἑβραῖοι ὑφίστάμενοι ἐν τῇ χώρᾳ Βα-

βλῶνος τὴν αἰχμαλωσίαν εὐσεβῶς καὶ γλυκυθύμως ἀνεπόλουν καὶ ὠνειρεύοντο τὴν ἐπιπόθητον πρωτεύουσιν αὐτῶν Ἱερουσαλὴμ. Εἰς μάτην προέτρεπον αὐτοὺς οἱ αἰχμαλωτίσαντες εἰς ἐπιλησμοσύνην αὐτῆς, καὶ μάτην προέτρεπον αὐτοὺς εἰς εὐθυμίαν. Ἐκεῖ ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος καθήμενοι ἔκλαιον ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς Σιών· Ἐκεῖ ἐπὶ ταῖς ἱτέαις ἐκρέμασαν τὰ ὄργανα αὐτῶν καὶ οὔτε χαρὰ, οὔτε διασκεδάσις, οὔτε ἦχος ὀργάνων ἠκούετο, ἀλλὰ μία καὶ μόνη ἱερὰ ἀνάμνησις, ἡ ἀνάμνησις τῆς Σιών ἐπλήρου καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν. Ἐκεῖ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας καὶ τοὺς προτρέποντας αὐτοὺς νὰ ψάλλωσιν ἐκ τῶν ᾠδῶν τῆς Σιών· «πῶς ἄσωμεν τὴν ὁδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίᾳ; ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου Ἱερουσαλὴμ, ἐπιλησθεὶς ἡ δεξιὰ μου, κολληθεὶς ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν μὴ σου μνησθῶ· ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου». Ὅποιος ἀληθῶς θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμὸς, ὁποῖος ἄκρατος, ὁποῖος ἱερὸς πατριωτισμὸς! ὁποῖα ἔξαρσις, ὁποῖα ἀγάπη, ὁποῖα πίστις ἐστήριξε τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους πρὸς ἐπάνοδον καὶ συνάντησιν τῆς πεφιλημένης καὶ ἱερᾶς πατρίδος! Καὶ ὁ Θεὸς ἠὲ δόκησε νὰ ἱκανοποιηθῇ ὁ ἱερὸς αὐτῶν πόθος· καὶ ὅτε κατὰ στρατιᾶς ἀνέλαβον τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ πολυβάσανον μακρὰν πορείαν, ὅτε προσήγγισαν εἰς τὰ ἐπιθυμητὰ μέρη, ὅτε ἀντίκρυσαν τὰ ὄρη Σιών, ὅτε ἠσθάνθησαν τὴν δρόσον τοῦ Ἀερμών καὶ τὸν ζωογόνον τῆς φιλάτης πατρίδος ἀέρα νὰ θωπεύῃ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅτε μακρόθεν εἶδον τοὺς λάμποντας τρούλους τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ὅτε... τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς, τὰ δάκρυα τοῦ ἐκπληρωθέντος πόθου, τὰ δάκρυα τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως ἐπτέρωσαν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν εἰς μίαν ὑπερτάτην πτῆσιν, τότε γονυπετήσαντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ψάλλοντες χαρμονικῶς «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ δούλοι Κυρίου· οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν».

Εἶναι καιρὸς νὰ ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου παραδείγματος· εἶνε καιρὸς νὰ ἀναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς τοιαύτας ἱερὰς ὁδοιπορίας πρὸς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἐπιβάλλεται εἰς πάντας ἡμᾶς ἀνεξιρέτως, μικροὺς καὶ μεγάλους, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, ὑπὸ τῶν σημερινῶν περιστάσεων ἡ ἱερὰ ἀποδημία εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Μεταβῶμεν ἵνα ἐκδηλώσωμεν δι' ἔργων τὸ πραγματικὸν ἡμῶν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς προασπίσεως καὶ περιφρουρήσεως τῶν διακατεχομένων ἀπὸ αἰώνων ἱερῶν προσκυνημάτων. Μεταβῶμεν πάντες πρὸς ἀντίκρυσιν τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν καὶ τῶν ἀλλογλώσσων σφετεριστῶν. Μεταβῶμεν ἵνα δεί-

ξωμεν ὅτι ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἡ ὁποία ἀντήχει ὑπὸ τοὺς ἱεροὺς θόλους τοῦ Γολγοθᾶ ἐπὶ μακροὺς ἤδη αἰῶνας θὰ ἀκούηται εἰς αἰῶνας ἔτι ἐν τῷ παισέπτῳ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα θὰ ἐξυμνῇ τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, ἡ γλῶσσα ἐκείνη, ἣν ἐδόξασε καὶ δι' ἧς ἐδοξάσθη ὁ Θεός.

* Ἀς μᾶς ἐξεγείρωσι τὰ κατ' αὐτὰς διασχίζοντα τὴν πόλιν ἡμῶν караβάνια τῶν ὁμοδόξων ξένων, οἵτινες μεταβαίνουν εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων Τόπων. Συγκροτήσωμεν καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα καὶ μεταβώμεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐπικειμένου Πάσχα ἡμέρας. Μεταβώμεν ἵνα δείξωμεν ὅτι ζῶμεν ὡς ἔθνος καὶ ἔχομεν ἐλπίδας νὰ ζήσωμεν. Οὕτως ἐργάζονται οἱ ἔχοντες πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πεποιθῆσιν εἰς τὰ δίκαια αὐτῶν. Οἱ ἐνεργούντες σώζονται κατὰ τὸ προγονικόν, οἱ δὲ ἀδρανούντες ἐξουθετούνται. Ἐστω λοιπὸν βοηθὸς καὶ χειραγωγὸς ἡμῶν ὁ Χριστὸς, ὃς εὐλογῆσαι ἡμῶν τὰς τε ἐσόδους καὶ ἐξόδους ἐκ τῆς ἁγίας αὐτοῦ Σιών. Ἀμήν.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμάτων

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πληροφορεῖται ὅτι ὁ σχισματικὸς τῶν βουλγάρων ἑξαρχὸς προέβη κατ' αὐτὰς εἰς συγκρότησιν ἐνταῦθα παρ' αὐτῷ Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἀγγείλας μὲν ἀπλῶς διὰ τακριρίου πρὸς τὴν Ὑμ. Ἐξοχότητα τὸν κατ' ἐκτὸς τῆς πρώτης, ζητήσας δὲ διὰ τὸ δεύτερον καὶ τὴν ἔγκρισιν τῆς Σ. Κυβερνήσεως.

Ἀγνοοῦμεν, ἐξοχώτατε, ποῦ ἐρειδόμενος οὗτος προέβη, ἤδη κατόπιν τεσσαρχονταετίας ὅλης ἀπὸ τῆς παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἰδρύσεως τῆς Βουλγαρικῆς λεγομένης Ἐξαρχίας, εἰς τὴν συγκρότησιν τοιούτων παρ' αὐτῷ Σωματίων. Ἐὰν ἐν τῷ κινήματι τούτῳ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ φερμανίου τῆς 8 Ἰηλχητζέ 1286, τοῦτο οὐδέποτε ἀποτελέσαν νόμιμον καὶ κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν βᾶσιν, οὐδαμῶς καὶ σήμερον δύναται ν' ἀποτελέσῃ τοιαύτην. Διότι, ὡς δὲν δύναται νὰ διαφιλονεικηθῇ, αἱ ὁρθόδοξοι ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι, ἀνώτεροι τε καὶ κατώτεροι, συνιστῶνται καὶ διορίζονται διὰ θρησκευτικὰς ἀνάγκας ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ διὰ πολιτικοὺς λόγους, παρὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνες, ὑπὸ τῆς πολιτείας, ὡς ἡ λεγομένη Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία ἢ δυνάμει τοῦ ρηθέντος φερμανίου ὑπὸ τῆς πολιτείας συστηθεῖσα, τῆς νομίμου καὶ ἀρμοδίας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ δηλαδὴ Π]χείου, διαμαρτυρομένης. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸ τὸ φερμάνιον ἐκδοθὲν ὅπως **κανονίδη**, ὡς ρητῶς

λέγεται ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ, **τὰς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π]χείου μετὰ τῶν ὁρθοδόξων βουλγάρων**, ἐννοεῖται ὅτι οἰκοθεν ἠτόνησε κατόπιν τῆς τελείας διαρρήξεως τῶν σχέσεων τούτων, συνεπεῖα ἀποφάσεως τῆς μετ' ὀλίγον ἀδείξ κυβερνητικῆς συνελθούσης ἐκτάκτως ἐν Κ]πόλει Μεγάλῃς Συνόδου ἐκ τε τοῦ ἀνωτέρου κλήρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Π]χείου καὶ ἐξ ὅλων τῶν ὁρθοδόξων πατριαρχῶν καὶ ἀρχιεπισκόπων τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους. δι' ἀποφάσεως, ἐπικυρωθείσης καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς τοῦ Κράτους ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ρωσσίας, Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου, κατεδικάσθησαν ἐπὶ τῇ βᾶσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων οἱ παραινόμενται τῶν βουλγάρων **ὡς μὴ ὁρθόδοξοι**. Ἐξ ἄλλου καὶ αὕτη ἡ Ἐξαρχία, ἡ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς εἰς τὸ ρηθὲν φερμάνιον ὀφείλουσα, οὐδεμίαν μέχρ' αὐτοῦ διάταξιν αὐτοῦ ἐσεβάσθη, ὡς ἄλλοτε δι' ἀναλυτικοῦ τακριρίου κατεδείχθη τῇ Σ. Κυβερνήσει, ὥστε νὰ δικαιούται νὰ ἐπικαλῆται αὐτό. Καίτοι δ' οὕτω τὸ φερμάνιον τοῦ 1286, ἀνίσχυρον ὂν κατ' ἀρχὴν τε καὶ ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν Ἐξαρχίαν ὡς νόμιμον καὶ κανονικὸν ἔρεισμα ὡςάκις καὶ ὅπου νομίζει αὕτη τοῦτο σύμφωρον πρὸς τὰς βλέψεις καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας ἐξέλιπε πλέον καὶ διὰ τὴν Σ. Κυβέρνησιν πᾶς λόγος ἰσχύος τοῦ φερμανίου, τῆς Ἐξαρχίας ὀφειλούσης ἔκτοτε νὰ περιορισθῇ ἀκριβῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἡγεμονίας, οὐχ ἤττον ἐὰν ἡ Σ. Κυβέρνησις δὲν ἔπαυσε, διὰ λόγους οὓς Αὕτη οἶδε, νὰ θεωρῇ καὶ τὸ φερμάνιον ἰσχύον καὶ τὸν ἑξαρχὸν δικαιούμενον νὰ ἐπικαλῆται αὐτό, καὶ οὕτω οὐδαμῶς οὗτος δικαιούται νὰ μένῃ ἐνταῦθα διαρκῶς, πολὺ δ' ὀλιγώτερον νὰ συγκροτῇ Συνόδους καὶ Συμβούλια, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς ρητὰς διατάξεις αὐτοῦ πλέον τοῦ φερμανίου, διαγραφούσας τὸν κύκλον τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ δικαιοδοσίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μόνον δύναται νὰ ἐδρεύῃ καὶ συγκροτῇ Συνόδους καὶ Συμβούλια, καθὰ καὶ αὕτη ἡ Κυβέρνησις ἄλλοτε ἐπανειλημμένως ὑπέμνησεν αὐτῷ. Ἐὰν ὅμως καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ Σ. Κυβέρνησις, ἐνδίδουσα καὶ σήμερον ἔτι εἰς τὰ νέα ταῦτα βουλγαρικὰ πραξικοπήματα, ἐπιτρέψῃ τὴν συγκρότησιν καὶ λειτουργίαν ἐνταῦθα βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου πρὸς διοίκησιν ἐντεῦθεν τῶν πνευματικῶν δῆθεν ὑποθέσεων ὅλων τῶν βουλγάρων, τῶν τε ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ, τὸ Πατριαρχεῖον, θλιβόμενον διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Σ. Κυβερνήσεως συνέχισιν τῆς πολιτικῆς τῆς ἀνοχῆς καὶ παραβλέψεως πρὸς τοὺς βουλγάρους, πολιτικῆς τοσοῦτων συμφορῶν παραιτίου τῷ Κράτει γενομένης, δικαιούται, προνοοῦμεν, ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν πραγματικὴν πλέον προστασίαν τῶν ἀδιαφιλονεικῶν αὐτοῦ δικαίων, δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ παρ' Αὐτῆς, ἔργῳ ὑποστηριζούσης τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ὅπως μὴ περιορισθῇ καὶ πάλιν εἰς ἀπλὴν πρὸς τὸ Π]χεῖον δῆλωσιν ὅτι, δηλαδὴ, τοὺς βουλγάρους ἐπισκόπους δὲν ἀποκαλεῖ ἐν τοῖς βερατίνις ὁρθοδόξους, ὡς ἀναφέρει ὁ ἀπὸ 11 αὐγούστου ¹³⁰⁰₁₈₉₀ τεσεκέρς τοῦ Ὑμετέρου Ὑπουργείου πρὸς τὸ Π]χεῖον, ἡ ὅτι συνέστησε τῷ ἐξάρχῳ τὴν ἀλλαγὴν

τοῦ καλύμματος, καθὰ διαλαμβάνει ἕτερος ἀπὸ 13 Ν)βρίου 1890 τεσπερές τοῦ Ὑμετέρου ἐπίσης Ὑπουργείου, ἀλλ' ὑποχρεώση αὐτὸν νὰ πράξῃ τοῦτο, ἐὰν θέλῃ νὰ μένῃ ἐντὸς τοῦ Κράτους, πρὸς διάκρισιν οὕτως αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ὑπ' αὐτὸν κλήρου ἀπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Οἴκου. Π)χείου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν διαφόρων ἐν τῷ Κράτει θρησκευμάτων, ὧν ὁ κληρὸς, διακρίσεως ἕνεκα, διάφορον ἕκαστος ἀπὸ τοῦ ἄλλου φέρει κάλυμμα καὶ περιβολήν. Διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖ ἡ Ὑμ. ἐξουχότης, καθὼς πᾶς πολιτικὸς διοικητὴς ἰδίαν ἔχει ἑδρὰν καὶ περιφέρειαν, οὕτω καὶ οἱ πνευματικοὶ ἀρχιεροὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἕκαστος ἑδρὰν καὶ περιφέρειαν. Μάλιστα, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐ μόνον οὐδεὶς ὀρθόδοξος πνευματικὸς ἀρχιερὸς δικαιοῦται νὰ ἐπέμβῃ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως γλώσσης, φυλῆς καὶ πολιτικῆς ὑπηκοότητος, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἐν οἵῳδήποτε κράτει καὶ τόπῳ καὶ ἐν εὐρίσκωνται, ὑπάχονται εἰς τὸν ὀρθόδοξον τοῦ τόπου πνευματικὸν ἀρχιερὸν καὶ εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἀναφέρονται διὰ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, μηδαμῶς ἐπιτρεπομένης τῆς συστάσεως ἐν ἐκάστῳ τόπῳ τοσούτων ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ὅσαι καὶ αἱ φυλὰς καὶ αἱ γλώσσαι, ἢ αἱ ὑπηκοότητες τῶν αὐτόθι οἰκούντων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὡς ἐναντίας πρὸς τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐπομένως, κατὰ τὴν γενικὴν ταύτην καὶ ἀδιαφιλονεικητὸν ἀρχὴν καὶ τάξιν, καὶ ὁ ἐξάρχος τῶν βουλγάρων, ἐὰν μὲν ἐπιμένῃ, μεθ' ὅλην τὴν ὡς προεῖρηται καταδικαστικὴν ἀπόφασιν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῶν τε ἐντὸς τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἐκτός, νὰ θεωρῇ ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, ὡς διατείνεται, δὲν δύναται νὰ ἐδρεύῃ ἐνταῦθα, διότι δι' ὅλους ἐνταῦθα τοὺς ὀρθοδόξους, ἀνεξαρτήτως γλώσσης, φυλῆς καὶ ὑπηκοότητος πολιτικῆς, μόνη ὀρθόδοξος πνευματικὴ ἀρχή, ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τε τῆς πολιτείας καὶ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἶναι τὸ ὀρθόδοξον Οἰκουμενικὸν Π)χεῖον, ἡ δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἐξάρχου, παρὰ τὴν ὡς ἄνω ἀξίωσιν αὐτοῦ ἀθέτησις τῆς ἀρχῆς ταύτης καὶ τάξεως διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐγκαθιδρύσεως αὐτοῦ, κατακρινόμενη εἶναι τελείως ἀπαράδεκτος ὑπ' ὅλων ἐν γένει τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν γένει πλησιεστέρων τοῖς βουλγάροις.

Διὰ ταῦτα τὸ Πατριαρχεῖον διαμαρτυρόμενον ἐντόνως κατὰ τε τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς τοῦ σχισματικοῦ ἐξάρχου τῶν βουλγάρων καὶ κατὰ τῆς συγκροτήσεως βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ὡς ἐναντίας πρὸς πάντα νόμον καὶ πᾶν δίκαιον ἐκκλησιαστικὸν ἢ πολιτικόν, ἐξαιτεῖται δυνάμει τοῦ Π)χικοῦ βερχτίου, τοῦ δι' Αὐτ. διατάγματος κεκυρωμένου Π)χικοῦ Κανονισμοῦ, καὶ τοῦ ἐπικυροῦντος τὰ ἐκκλησιαστικὰ προνόμια Συντάγματος, τὴν πραγματικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν προστασίαν τῶν ἀδιαφιλονεικητῶν αὐτοῦ δικαίων, δηλαδὴ οὐχὶ μόνον τὴν ὀριστικὴν ἀπαγόρευσιν συγκροτήσεως ἐνταῦθα βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπέλασιν τοῦ βουλγάρου ἐξάρχου ἐνταῦθεν, ἐὰν οὗτος ἐννοῇ ὅτι εἶναι ὀρθόδοξος, εἰδὲ μὴ, ὑποχρεώσῃ

αὐτὸν καὶ τὸν ὑπ' αὐτὸν κληρὸν ὅπως ἀλλάξωσιν ἐξάπαντος τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς πρὸς διάκρισιν, κατὰ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν τάξιν, ἀπὸ τοῦ κλήρου τοῦ Οἴκου. Π)χείου. Ἄλλως, ἡ Κυβέρνησις οὐ μόνον ἰδρύσασα ἀναρμοδίως, κατ' ἐπέμβασιν εἰς τὰ τῆς πνευματικῆς καθαρῶς ἀρμοδιότητος, τὴν λεγομένην Ἐξάρχιν, ἀλλ' ἐπιτρέπουσα αὐτῇ ν' ἀθετῇ ἀναφανδὸν καὶ αὐτὸ τὸ φερμάνιον τῆς ιδρύσεως αὐτῆς, διὰ τῆς ἐνταῦθα σταθερᾶς διαμονῆς τοῦ ἐξάρχου καὶ τῆς συγκροτήσεως περὶ αὐτὸν Συνόδου καὶ Συμβουλίου, ἐπὶ τελείᾳ καταπατήσῃ τῶν ἀδιαφιλονεικητῶν δικαίων τοῦ Οἴκου. Π)χείου, παρέχει εἰς αὐτὸ μὲν τὸ δικαίωμα νὰ κηρύξῃ εἰς ὅλον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ὅτι ἐν Τουρκίᾳ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐρίσκειται πνυαχόθεν ἐν διωγμῷ, εἰς δὲ τοὺς ὀρθοδόξους ρωμάιους ὑπηκόους τοῦ Κράτους ἀφορμὴν φυσικῶς τῷ λόγῳ σκληρᾶς ἀπογοητεύσεως καὶ ψυχρότητος ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀδελφοποιήσεως, βλέποντας τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν δίκαια ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀφεθέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν διάκρισιν τῶν βουλγάρων, ἱταμοτέρων οὕτως ὁσημέραι καθισταμένων ἐπὶ διηνεκεῖ διαταράξει τῆς ποθητῆς ἡσυχίας, τάξεως καὶ ἀσφαλείας τοῦ Κράτους.

Διατελῶ κλπ.

(ὕπογ. ὁ πατριάρχης τῶν ρωμαίων).

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἐτελέσθη (τῇ 15 φθίνοντος) ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν Πισιδίας, Διδυμοτείχου, Χίου, Σωζοαγαθουπόλεως, Γρεβενῶν, Κοζάνης καὶ Λέρου, πολυπληθεστάτου συρροῦσαντος ἐκ πολλῶν μερῶν τῆς πρωτευούσης ἐκκλησιαστικῆς, παρόντων δὲ καὶ συμπροσευχομένων τοῦ τε ἐξοχ. ἀρχοντος Μ. λογοθέτου καὶ τινῶν ἐλλήνων βουλευτῶν καὶ τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Συμβουλίου κ. Ε. Ζώτου. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς τελετῆς ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, εὐλογήσας ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τὴν Μ. Πρωτοσυγκελλίαν ἐξώστου τοὺς πιστοὺς, εἶπε τινα περὶ τοῦ κατὰ τῶν πολεμίων αὐτῆς θριάμβου τῆς Ἐκκλησίας, ἐπηρεαζομένης καὶ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ σήμερον, καὶ νύξαιτο ἵνα ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Δαμιανὸς ἀπαλλάξῃ διὰ κανονικῆς παραιτήσεως τὴν Ἐκκλησίαν περαιτέρω δοκιμασιῶν. Τὸ πλῆθος ἐπευφάνησε τὴν Α. Θ. Π. ζητωκραυγᾶσαν ἐπανεληλυμένως, εἶτα δ' ἀπεδέξατο ψήφισμα ὑπογεγραμμένον ὑπὸ δεκατεσσάρων ἐκ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει σωματείων, παρακαλοῦντων ὅπως ἐπιμείνωσι τὰ Πατριαρχεῖα παρὰ τῇ σεβαστῇ κυβερνήσει πρὸς περιφρούρησιν τῶν δικαίων Ἐκκλησίας καὶ Γένους.—Ἐν τῷ ἑσπερινῷ τῆς αὐτῆς ἡμέρας οἱ ἱεροκήρυκες, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐξήγησαν εἰς τὸν εὐ-

σεβῇ λαὸν τὴν φύσιν τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀγῶνος τῆς Ἀγιοταφίτικῃς ἀδελφότητος, οἱ δὲ πιστοὶ πάντες νύ-
ξαντο ἵνα Κύριος ὁ Θεὸς ἐπιδραβεύσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ
τὴν γαλήνην, ὡς Αὐτὸς εὐδοκεῖ.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Ἀφίκετο τῇ 13 μεσοῦντος ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πισιδίας κ. Κωνσταντῖνος, ὁ κληθεὶς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Προύσης (πρώην Νικοπόλεως) κ. Δωροθέου, τὰ συνοδικὰ δ' αὐτοῦ καθήκοντα ἀνέλα-
βεν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, 14, προσφωνήσαντος αὐτὸν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, εἰς ὃν ἀ-
πῆντησε καταλλήλως ὁ νέος συνοδικός.

Κανονικὴ ἄδεια.—Τῇ τετάρτῃ τῆς προπαρελθούσης ἐβδομάδος ἀνεχώρησαν ἐπανκλιμακώσαντες εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν οἱ πανιερ. μητροπολίται Ἀγκύρας κ. Σωφρόνιος καὶ Βελλᾶς καὶ Κονίτης κ. Σπυρίδων.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή.—Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβ. μητροπολίτης Ξάνθης κ. Ἰωακείμ. μέλος δ' αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ἔλλογ. κ. Κ. Σ. Κέπετζη μὴ ἀποδεχάμενου τὸν διορισμὸν, ἐξελέγη ὁ ἀξιό-
τιμος κ. Ν. Κ. Ἠλιάσκος.

Ὀνομαστικὰ ἑορταί.—Τῇ δευτέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου Σμύρνης, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς ἐορτάζουσι πανιερ. μητροπολίταις Ἐλασσῶνος καὶ Κο-
λωνίας.

Κηδεῖαι.—Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, τελουμένης τῆς κηδεῖας τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευμά-
των Μκνισσηζαδὲ Ρεφίκ βέη, τὰς πατριαρχικὰς συλλυπητι-
κὰς προσήσεις ἡρμήνευσαν τῷ υἱῷ τοῦ θανόντος ὁ πνεοσιολ. Μ. πρωτοσύγκελλος καὶ ὁ ἄρχων καπικεχαγιᾶς.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ἱερατικὰ ὄχλοι.—Ἐπόπτης τῆς Ἱερατικῆς ἐν Ἀργεῖ Σχο-
λῆς διωρίσθη ὁ αἰδέσμ. πρεσβύτερος καὶ ἐκ τῶν τροφίμων τῆς αὐτῆς σχολῆς κ. Εὐσταθίου Λάζος, ἀπολαυθάνων τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σε-
βασμὸν τῶν ἐκεῖ ὀρθόδοξων. — Φροντὶδι ἀξιεπαίνῳ τοῦ πανιερ. ἐπι-
σκόπου Μετσηνίας κ. Μελετίου Σακελλαροπούλου, ἐπιτίωκεται ἡ
παρὰ τὰς Καλάμας Ἰδρυσις Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἐν τινι μονυδρίῳ ἀ-
νήκοντι τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Σινᾶ.

Ἐπίσκοποι ἐν Ἀθήναις.—Διέτριβον κατὰ τὰ μέσα τοῦ πα-
ρελθόντος μηνὸς ἐν Ἀθήναις οἱ πανιερ. ἐπίσκοποι Κορινθίας κ. Βαρθο-
λομαῖος, Χαλκίδος κ. Χρυσάνθος, Καλαβρύτων καὶ Λιγυαλίας κ.
Χαρίτων καὶ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Γερμανός.

Μέριμνα κλήρου.—Κληθέντες ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου οἱ εὐλαβέστατοι πνευματικοὶ οἱ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν ἐδιδάχθησαν ὑπ' αὐτοῦ τὴν τε σωτηριώδη σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως. — Συμφώνως τῷ σεβ. μητροπολίτῃ μέριμναν ἀξιόλογον ὑπὲρ τοῦ κλήρου τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Φωκίδος κ. Ἀμβρόσιος Τσα-
πος διέταξε πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν κληρικούς ἵνα καταλύσιν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ οἴκῳ τῷ ἐν Ἀμφίσσῃ, ὅσους ἀναγκάζονται νὰ μεταβαί-
νωσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

Χαλκίδος ἐπίσκοπός.—Εἰς πρᾶξιν ἀρίστην προέβη ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Χαλκίδος καὶ Καρυστίας κ. Χρυσάνθος Προβατᾶς διατάξας

τοὺς ὑπ' αὐτὸν κατὰ τμήματα ἀρχιερατικούς ἐπιτρόπους τὴν τήρησιν κώδικος ἀλληλογραφίας, συμβουλευσας ἅμα αὐτοὺς ἵνα διὰ βίου καὶ πολιτείας ἀνεπιλήπτου καθιστῶσιν ἑαυτοὺς παραδείγματα μιμήσεως ἄξια καὶ τοῖς ἄλλοις κληρικοῖς.

Μονὴ ὁσίου Μελετίου.—Ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνος ἱερᾷ βυζαντινῇ μονῇ τοῦ ὁσίου Μελετίου τοῦ νέου κατ' αὐτὰς ἀνευρέθη-
σαν ἐν ὑπογείῳ λείψανα ἀνήκοντα εἰς ὅσιον ἢ μάρτυρά τινα, προκα-
λοῦντα τὴν συρροὴν τῶν πιστῶν πρὸς ἀσπασμόν. — Ὑπὲρ σωτηρίας τῆς
μονῆς ταύτης μεριμνῶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεό-
κλητος ἀνέθηκε τὸν ἀνακαινισμόν καὶ τὴν ἀνασύστασιν αὐτῆς, συ-
νηνωμένης οὕσης μετὰ τῆς ἐν Σαλαμῖνι μονῆς Φανερωμένης, εἰς τέσ-
σaras μοναχοὺς, ὧν ὁ εἰς ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ἐμόνασεν ἐν τῇ κατὰ
τὸ Ἅγιον Ὅρος ἱερᾷ σκήτῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ὁ ἐν Ἀθή-
ναις, οὗ πραγματικὸς ἰδρυτὴς ἐγένετο ὁ ἀείμνηστος Δημή-
τριος Βικέλας, συνεκεφαλώσεν ἐν ἐκθέσει λεπτομερεῖ, ἀνα-
γνωσθεῖσα τῇ 18 ἰανουαρίου, τὴν κοινωφελεστάτην ἐργασίαν
αὐτοῦ, δικαίως ἐπισπωμένην οὐχὶ τοὺς κατὰ συνθήκην ἐπαί-
νους. Παραλαβὼν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀείμνηστου Κωνσταντίνου Σε-
βαστοπούλου κληροδοτηθὲν αὐτῷ ποσὸν 328,500 φράγκων ὁ
Σύλλογος, ὠρισμένον ὑπὲρ τῆς Ἑργατικῆς Σεβαστοπουλείου
Σχολῆς, ἐξώδευσε 120,000 φράγκων πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ
σχολείου, τοῦ γυμναστηρίου καὶ τοῦ οἰκήματος τοῦ διευθυ-
νοῦ, ὧν τὰς 20,000 προσήνεγκεν ὁ ἐρίτιμος ἐκ Κεφαλληνίας
κ. Κοργιαλένιος. Ἀπέστειλεν εἰς Creil τῆς Γαλλίας, πρὸς
σπουδὴν τῶν ὀργανισμῶν τῶν τοιούτων σχολῶν, τὸν διδά-
κτορα τῶν φυσικομαθηματικῶν κ. Λεωνίδαν Λιώκην. Λαμ-
πρότατα δὲ μνημεῖα τῆς ἐθνωφελοῦς ἐργασίας τοῦ εὐεργετι-
κωτάτου διὰ τὸν λαὸν ἡμῶν Συλλόγου τούτου πρόκειται τὸ
Ἐκπαιδευτικὸν Μουσεῖον· αἱ σχολικαὶ βιβλιοθήκαι· ὁ Οἶκος
τῶν τυφλῶν· ἡ πρότυπος Σκοπευτικὴ Σχολή· ἡ Σεβαστοπού-
λειος Ἑργατικὴ Σχολή, ὑπὲρ ὧν ἀνεφάνησαν κατὰ καιροὺς
συντηρηταὶ καὶ γενναῖοι χορηγοί, φιλανθρώπως ἐξασφαλί-
σαντες τὴν ἀπόσκοπτον τοῦ Συλλόγου τούτου λειτουργίαν,
οὗ τὴν ἐπὶ τιμῇ προεδρεῖν ἀνεδέξατο ἡ Α. Β. Ὑψ. ἡ πριγ-
κήπισσα Σοφία. Ἀλλὰ τῶν δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν πρῶτιστος
ἐγένετο, καθὼς καὶ ἰδρυτὴς καὶ μοχλὸς ἰσχυρὸς τῆς κερποφό-
ρου ἐργασίας ὅλης, ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Βικέλας, κληρο-
δοτήσας τῷ Συλλόγῳ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐξ 92,000 δραχμῶν
ὀφειλὴν τοῦ σωματοῦ τούτου.

Ὁ τῶν ὀφελίμων βιβλίων Σύλλογος πᾶσι γνωστότατος
ἀνεδείχθη διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν μικρῶν βιβλίων, ἀπὸ τῶν χά-
ριν τοῦ φιλομαθοῦς ἐλληνικοῦ λαοῦ ἀνέλαβε νὰ ἐκδίδῃ, πω-
λούμενα ἀντὶ τιμήματος ἐλαχίστου. Ἐννεήκοντα ἐξ ἐξέδωκε
μέχρι σήμερον, μένουσι δ' ἕτερα τέσσαρα, καὶ τούτων ἐξε-
τύπωσεν 750,000 ἀντιτύπων, ὧν ἀνετυπώθησαν τρία· τού-
των τὸ ἐν «Ἡ Ἐκκλησία μας» τοῦ ἔλλογ. καθηγητοῦ κ. Δ.
Μπαλάνου ἐξ-δόθη μεχρι σήμερον εἰς εἴκοσιν ἐπτὰ χιλιάδας
ἀντιτύπων. Καὶ τοιοῦτοτρόπως, οὐ μόνον γνώσεις ἐκ τῆς
ἱστορίας τῆς ἐν γένει καὶ τῶν ἐπιστημῶν εἰς τὸν λαὸν μετα-
δίδονται, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς ἀνάγνωσιν πόθος αὐτοῦ πρακτι-
κῶς ὑπεκκαίεται.

Τὰ μεχρι σήμερον ἔργα τοῦ Συλλόγου, διευθυνόμενα μετὰ

πολλῆς συνέσεως καὶ φιλογενείας ἀκριφούς, ἐφείλκυσαν πολλῶν τὴν ὑπόληψιν, ὡς ἐλκύει ταύτην πᾶς συνεταρισμὸς κοινωφελής, ὅταν πνεῦμα φιλογενείας ἀληθινῆς πρυτανεύῃ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ ἐργασίας τῶν πρωτίστων τῆς ὑπάρξεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ στηλοβατῶν.

ΠΡΩΗΝ ΑΜΑΣΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἐν ἡλικίᾳ ὀγδοήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ἀπεβίωσε τῇ νυκτὶ τῆς τετάρτης 11 φεβρουαρίου, ἐν Μουχλίῳ, ὁ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους παρ' ἡμῖν διαμένων μητροπολίτης πρῶν Ἀμασειᾶς Ἀνθίμος Ἀλεξούδης, ὑπερεξήκοντα ἔτη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρετήσας. Ἐν Μαδύτῳ γεννηθεὶς ἐκ πατρὸς διδασκάλου, φονευθέντος πρὸ 8 ὁ σχεδὸν ἐτῶν, ἐδιδάχθη ἐν Μαδύτῳ τὰ κοινὰ γράμματα καὶ, μετὰ τὸν ἥδη, προσεκολλήθη τῷ βοηθῷ τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείας Διονυσίου μηκκρίτη ἐπισκόπῳ Κλαυδίουπόλεως Παντελεήμονι (τῷ μετὰ ταῦτα μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως) μαδυτηνῷ τὴν πατρίδα. Ἀνελθὼν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν μετὰ τὸ 1845 ἤκουσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τῶν ἐν τῇ Ξηροκρηνίῳ Μ. τοῦ Γ. Σχολῆ μαθημάτων, μεθ' ὃ προσελήφθη γραμματεὺς τοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου Ἐφείσου Ἀνθίμου βοηθὼν καὶ τῷ ταμίᾳ αὐτοῦ Νεοφύτῳ, οὗ θανόντος προσέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς ὁ πατριάρχης Ἀνθίμος ὁ ἀπὸ Ἐφείσου, κατὰ τὴν δευτέραν ἱερατείαν αὐτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐχειροτόνησε μητροπολίτην Βελεγράδων τῇ 27 φεβρουαρίου 1855 (κυριακῇ τῆς Στχυροπροσκυνήσεως). Τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἐποίμανε μετὰ νοημοσύνης σπανίας μείνας μέχρι τέλους ἰουλίου τοῦ 1887. Τότε μετετέθη εἰς Ἀμύσειαν, ἣν διόκησε μέχρι πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἤρεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ φορτίον τοῦ ποιμένος, δυσβάστακτον αὐτῷ γενόμενον.

Τὴν ἐπαρχίαν Βελεγράδων ποιμαίνων ἐκλήθη μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου κατὰ ἀπρίλιον τοῦ 1862 παραμείνας διετίαν, ὡς διετέλεσε τοιοῦτος καὶ ἀπὸ τοῦ 1872-1876 καὶ ἀπὸ τοῦ 1898-1902, λαβὼν κατὰ σύμπτωσιν μέρος καὶ εἰς τὰς πατριαρχικὰς ἐκλογὰς τῷ 1863, τῷ 1873 καὶ τῷ 1901, καὶ χρηματίσας πρόεδρος ἐπιτροπειῶν τινῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, ἐν αἷς εἰργάσθη μετὰ ζήλου, ὡς καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Ἀσχολούμενος εἰς μελέτας ἱστορικὰς καὶ ἀρχαιογραφικὰς καὶ εἰς συλλογὴν ἀρχαιοτήτων ἐπιδιδόμενος, ἔγραψε καὶ ἐξέδωκε τῷ 1868 «Περιγραφὴν τῆς μητροπόλεως Βελεγράδων», πολλὰς δὲ διατριβάς ἐξέδωκε διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῆς Ἐπιτεθρίδος τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φιλολογ. Συλλόγου καὶ τῆς ἐφημερίδος «Νεολόγου», ὅπου καὶ κατεχώριζεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον διάστημα καταλόγους τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων τῶν ὑπὸ τὸν Οἶκου μενικὸν πατριαρχικὸν Θρόνον, μνημεῖον πολλῆς καὶ ἀκαταβλήτου φιλοπονίας, ἄλλα πολλῆς καὶ κριτικῆς ἐπεξεργασίας δεόμενον καὶ διορθώσεων ἀπείρων.

Εὐέντευκτος πρὸς τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους καὶ πολλὰ

διὰ μνήμης φέρων, ἐξ ὧν ἤκουε παῖς ὢν ἀπὸ τῶν γηραιότερων, ὁ ἀείμνηστος Ἀνθίμος Ἀλεξούδης ὁ Ἀμασειᾶς καθίστα τὴν μετ' αὐτοῦ συνδιατριβὴν ὠφέλιμον, ὡς καὶ τὸν βίον αὐτοῦ κατέστησε χρήσιμον εἰς τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἱστορίαν.

Ἡ νεκρώσιμος ἐπ' αὐτῷ ἀκολουθία ἐψάλη ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, τῇ κηδείᾳ δ' ἠκολούθησεν ἐκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσλ. Μ. ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀθηναγόρας. Τῆς νεκρικῆς ἀκολουθίας ἐξῆρχον οἱ σεβ. μητροπολίται Σερβίων καὶ Κοζάνης, Λέρον καὶ πρῶν Κῆφου, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δ' αὐτῆς, ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφύριον φέρων ἀνέγνω τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν καὶ ἔδωκε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸν πρὸς Κύριον μεταστάντα γεγκρὸν ἀδελφόν, τοῦθ' ὅπερ ἐποίησαν καὶ οἱ παρχστάντες ἐν τῇ κηδείᾳ σεβασμ. μητροπολίται Φιλιππουπόλεως, Βάρνης καὶ Γρεβενῶν.

Ὁ νεκρὸς ἐτάφη ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Γέρον Χαλαράμπης Διονυσιάτης

Τῇ 11 τοῦ μηνὸς ἀπεβίωσε ἐν τῷ ἐθνικῷ νοσοκομείῳ ὁ πρὸ μηνὸς ἐπὶ νοσηλείᾳ μεταβὰς ἐκεῖ γέρον Χαλαράμπης Διονυσιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐνταῦθα. Πελοποννήσιος τὴν πατρίδα, μετέβη νέος εἰς Ἀθῶν, ἐδιδάχθη ἐν τῇ κεντρικῇ σχολῇ τῶν Καρεῶν, ἀκμαζούσῃ πρὸ τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, εἶτα δ' ἐχρημάτισεν ὑπογραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος, ἀντιπρόσωπος τῆς ἱερᾶς μονῆς Διονυσίου παρ' αὐτῇ, ὡς καὶ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1899—1900 καὶ, τὸ δεύτερον, ἀπὸ τοῦ 1907. Ἐν ἡλικίᾳ ἐξηκοντατριῶν ἐτῶν θανὼν λείπει μνήμην καλογήρου νοήμονος καὶ ἀφωσιωμένου εἰς τὸ καθήκον. —Εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ, γενομένην αὐθήμερον ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, παρὴν ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἱερολογ. τριτεύων κ. Εἰρηναῖος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 24 καὶ ἡμερ. 1 δεκεμβρίου 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου)

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν τὸν νόμον καὶ τὰς διατάξεις (Ἀριθ. 484 Πολ. Δικον. καὶ Π. καὶ Σ. ἐγκύκλιον τῆς 6 ἰουνίου 1882)

Διὰ τὸν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποκαίζον πημψηφεί δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερ. 17 νοεμβρίου 1908 αἰτησιν τῆς Εὐτυχίας Ν. Κλάβαρι, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα ἐπὶ διαζεύξει ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον — Κηρύττει διαλελυμένον τὸν μεταξὺ τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Κλάβαρι καὶ τῆς ἐναγούσης Εὐτυχίας, τὸ γένος Ἀνδρέα Λούκα, ὕφισταμένον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου καὶ καταδικάζει τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπισπευδούσης.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη αὐθήμερον.

ὁ προεδρεύων ὁ γραμματεὺς
Οἰκονόμος Γαβριὴλ Καστῆς Ἰωάννης Ἀμπελάς

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Τ.Π. 726948